

[Kjeldgaard Iversen.]

blot lidt yngre mand, ville man næppe have benyttet den vending. Nu fik dommen foreløbig den følge, for det første, at mandens erhverv er totalt ødelagt — uanset hvor megen betydning man tillægger dette erhverv, er det en kendsgerning, at han har levet af det —, for det andet, at han er husvild i Aarhus kommune, og endelig for det tredje, at hans varelager blev solgt på auktion til et beløb, som Madsen selv betegner som latterlig lavt.

Nu siger den højtærede justitsminister, at hun ikke mener, der er grund til at give tilladelse til, at sagen appelleres, og hun har i den anledning forøvrigt henvendt sig til Aarhus kommune for at høre dens stilling til sagen, og ministeren siger selv, at Aarhus kommune fraråder appellen ud fra den betragtning, at bolignøden i Aarhus kommune gør den trufne afgørelse nødvendig. Jeg ved ikke rigtigt, om man kan henvende sig til modparten i sagen og få modpartens argumentation for ikke at genoptage sagen, og så bruge det som argument for at afvise en appel til Højesteret. Tværtimod synes jeg, at alene det, at Aarhus kommune ikke ønsker sagen appelleret, i og for sig kunne være et argument for at få den appelleret og få prøvet, om afgørelsen kan holde. For hvis Aarhus kommune har en anelse om, at den vil tabe ved Højesteret, er det klart, at den ikke er videre interesseret i at få sagen indbragt for Højesteret. Hvis den derimod havde håb om at kunne vinde ved Højesteret, måtte det have betydning for kommunen, da det er en principiel sag, at få Højesterets afgørelse.

Jeg ved ikke, om den højtærede indenrigs- og boligminister efter de oplysninger, jeg nu har givet, vil give mig ret i, at man i domsafsigelsen har taget for lidt hensyn til den betragtning, at der er tale om erhvervslokaler. Når Madsen henholder sig til, at han vil bebo lejligheden igen, må jeg betragte det som en slags selvforsvar fra Madsen overfor myndighedernes påstand om, at det er beboelse, der er afgørende for hans ret til at beholde lejligheden.

Må jeg så forøvrigt som et lille kuriosum i sagen, der viser, hvordan det ligger, og som får Madsen til at føle, at det er et overgreb af væsentlig karakter, sige, at trods dette, at Madsen selv er aktiv og åndsfrisk, begyndte man fra de offentlige myndigheders side på et givet tidspunkt at kalde ham for-

henværende. Nu er han en meget ærekær mand, og han ønsker ikke at blive overflødiggjort i samfundet, hvorfor han protesterede mod denne betegnelse. Endelig begyndte man at sende hans breve til en adresse i Risskov. Det er rigtigt, at han boede ude i en villa, der ikke kan bebos af anden årsag, og det kan måske give anledning til, at man synes, at så er han ikke i nød. Det er han heller ikke, men det må dog være tilladt at have lejlighed i to forskellige kommuner. I den anledning går han op på Aarhus folkeregister og får her den erklæring:

„På givne foranledning skal man herved attestere, at Mads Anton Madsen, f. 7/2 1875 i Gørding, har været tilmeldt herværende register siden dets oprettelse den 5/11 1924, sidst under adressen: Ole Rømersgade 5, st.“

Dette ville Madsen altså have for at dokumentere, at han er boende i Aarhus og betragter sig som borger i Aarhus kommune. Og endelig fastholder han, at han vil bo i Aarhus kommune; han har forresten stadigvæk et værelse i ejendommen, hvor han kan bo. Men til trods for dette modtager Madsen den 11/2 et brev fra Vejlbj-Rissskov kæmnerkontor, som jeg anmoder om tilladelse til at citere. Der står:

„Da det hertil er oplyst, at De er tilflyttet nedenstående adresse, skal man herved anmode Dem om inden fem dage fra dato at berigtige denne flytning.

Undladelse vil medføre bødestraf i h. t. lov nr. 57 af 14/3 1924.“

Altså, for at sige det råt, nu vil man ikke engang have Madsen i Aarhus kommune mere; der har man haft mas nok med ham. Nu smider man ham ud af kommunen med den begrundelse, at han ikke kan bo i sin egen ejendom.

Må jeg forøvrigt sige med hensyn til politiets behandling af Madsens varelager, at det synes jo noget ejendommeligt, at Madsen ikke selv må disponere over sin ejendom som lagerlokale, når det dog godtgøres, at man for at få plads til hans lager, da ejendommen ryddes ved politiets og fogedens assistance, må leje en hel garage til dette formål; det viser i hvert fald, at lejligheden ikke har været ubenyttet, men man tvinger altså denne husejer til at leje andre lokaler til sine varer, hvor de ligger under dårligere vilkår. Bevares, det er ikke sikkert, at vilkårene i lejligheden var så